

[Nørlund.]

nomiske Vanskeligheder for Idrætten, der fandtes, da vi sidst taltes ved om denne Sag, er ogsaa i Dag sørgeligt aktuelle.

Efter at have gjort denne Bemærkning vil jeg gerne tilføje, at jeg synes, det er en ganske bagvendt Maade, man griber Sagen an paa, hvis det drejer sig om at yde Støtte til Idrætten. Alene det, at det er Finansministeren, der fremsætter Lovforslaget om at øge Støtten til Idrætten, kan straks give en lille Smule Mistanke, for lige saa vel som man ikke skal sætte Ræve til at vogte Gæs, skal man ikke sætte Finansministre til at vogte Udgiftslove.

Det, som det drejer sig om, er først og fremmest at gøre sig klart, hvad Idrætten behøver af Midler, det kan man kun gøre ved en Gennemgang af Idrættens Problemer, og det var det, vi foreslog her i Folketinget i sidste Samling, nemlig at man, inden der blev indført en Tipstjeneste, foretog en Kulegravning af dansk Idræts Problemer — der er jo nok af dem. Vi sagde, at det maatte ske, inden Tipstjenesten kom, for allerede paa det Tidspunkt var der Meddelelser i Pressen, der klart viste, at man i Finansministeriet arbejdede med Tipstjenesten, og vi var altsaa skarpsindige nok til at gennemskue, hvad der var den højtærede Finansministers Plan. For vort Vedkommende er det stadig væk Idrætslivets Fremme, der er det centrale. Det var efter vore Synspunkter mere naturligt, om man for længst havde ydet ganske anderledes store Statsbeløb til Hjælp for Idrætslivet herhjemme, end man gennem det foreliggende Lovforslag tilsigter at yde. Paa den anden Side vil jeg sige, at saa længe Tilstandene er, som de er nu, da mange af Sportsforeningerne maa skaffe deres Midler ved Andespil, lystige Baller og den Slags, som ikke er Spor mere moralske, end Tipstjenesten er, saa maa man vel nærmest anse det for noget af et Fremskridt, hvis man kan yde Idrætslivet Hjælp paa denne Maade. Men det, jeg gerne vil føje hertil, er, at paa Trods af, at Finansministeren i sin Forelæggelsestale meget høfligt gør en Reverens for Idrætslivets Fremme, synes jeg dog, det fremgaar ret tydeligt, at det ikke er det egentlige Formaal, han har med det fremsatte Forslag.

I den Forbindelse vil jeg gøre opmærksom paa, at der fra den højtærede Indenrigsministers Side under den Debat, vi havde her i Tinget sidste Aar, blev givet et Par Løfter, som vi lagde meget væsentlig Vægt paa, men som ikke er overholdt ved det forelagte Lovforslag. Indenrigsministeren udtalte dengang — jeg beder om den højtærede

Formands Tilladelse til at citere — i Folketingstidende 1945—46 Sp. 7510:

„men skal vi have denne Tjeneste, er jeg ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Nørlund i, at saa maa den allervæsentligste Del af det, der kommer ind gennem Idrætten, naturligvis komme Idrætten selv til gode.“

„Den allervæsentligste Del af det, der kommer ind“ blev der sagt dengang af den højtærede Indenrigsminister. Finansministeren nævnte i sin Forelæggelsestale et Regnskab fra Sverige, hvor der med en Omsætning paa 30 Mill. Kr. vilde fremkomme et Nettooverskud paa ca. 4,5 Mill. Kr., og deraf vilde der blive givet 2,5 Mill. Kr. til Idrætten. Samtidig faar Staten ifølge det her foreliggende Lovforslag 20 pCt. af de 30 Mill. Kr., det vil sige 6 Mill. Kr. plus Afgift af Gevinster, som nok vil snige sig op til 1 Mill. Kr. eller maaske mere, plus Dividende og forskellige lignende Ting. Det vil sige, at Staten med et Tilskud til Idrætten paa 2,5 Mill. Kr. faar en Indtægt af 6—8 Mill. Kr. Jeg kan ikke faa dette til at rime med den højtærede Indenrigsministers Udtalelse om, at den allervæsentligste Del af det, der kommer ind, skal gaa til Idrætten.

Ved den Diskussion, vi havde dengang, kom den højtærede Indenrigsminister ogsaa med et andet Løfte, idet der fra vor Side var rejst Spørgsmaal om Nedsættelse af en Idrætskommission, der skulde drøfte netop alle Idrættens Problemer. Dengang sagde den højtærede Indenrigsminister — jeg beder igen om den højtærede Formands Tilladelse til at citere —, og det staar samme Sted Sp. 7511; der var Tale om, at den sidende Ungdomskommission beskæftigede sig med Spørgsmaalet, men Indenrigsministeren nævnte, at det var muligt, det ikke var en tilfredsstillende Fremgangsmaade, og han fortsatte:

„Og er det ikke Tilfældet, er jeg for min Part rede til sammen med Idrætsorganisationerne at drøfte Rimeligheden af og Betimeligheden i, at der nedsættes en særlig Kommission.“

Nu blev hele Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Idrætskommission drøftet i Ungdomskommissionen, efter at det havde været for her i Tinget. Dengang var der visse Kredse, som maaske mere af partipolitiske end saglige Grunde søgte at gennemtvinge en Afstandtagen i Ungdomskommissionen fra Tanken om en Idrætskommission. Et saadant Forslag kunde ikke vedtages i Ungdomskommissionen, og jeg begaar næppe nogen Indiskretion ved at sige, at det netop var Idrættens Repræsentanter, som i stær-